

«L'ESPERANÇA NO DEFRAUDA»

Rm 5,5

«L’ESPERANÇA NO DEFRAUDA»

Rm 5,5

MATERIAL NECESSARI

- *Llibret amb els cants, els textos bíblics, les preguntes de la meditació i la pregària del Jubileu (o projecció en pantalles)*
- *Si hi ha la possibilitat de projecció, en cada un dels moments es pot projectar la Porta Santa corresponent.*
- *Música de fons*
- *Custòdia per a l’exposició del Santíssim*
- *Espelmes*

INTRODUCCIÓ

Estem vivint aquest Any Jubilar, convocat pel papa Francesc, celebrant els 2025 anys de l’Encarnació del Senyor i convidats a ser **“Pelegrins d’esperança”**. És una invitació especial a tenir un encontre viu i personal amb el Senyor Jesús, **«porta de salvació»** (cf. Jn 10,7.9); amb Ell, a qui l’Església sempre té la missió d’anunciar, a tot arreu i a tothom com «la nostra esperança» (1Tm 1,1).

Moltes vegades ens trobem submergits en un món sense esperança, on les decepcions es fan presents, on la desil·lusió nia en el nostre cor.

Aquest any, d’una manera especial, estem convidats a **revifar l’esperança** i la Paraula de Déu ens hi ajudarà.

L’esperança es renova sempre i es fa indestructible per l’acció de l’Esperit Sant. L’Esperit Sant, amb la seva presència perenne en el camí de l’Església, és qui irradia en els creients la llum de l’esperança. **L’esperança cristiana, de fet, no enganya ni defrauda**, perquè està fonamentada en la certesa que **res ni ningú no ens podrà separar de l’amor de Déu**.

Heus aquí per què aquesta esperança no cedeix davant les dificultats: perquè **es fonamenta en la fe i es nodreix de la caritat**, i així fa possible que seguim endavant en la vida.

L’amor es posa a prova quan augmenten les dificultats i l’esperança sembla esfondrar-se davant del patiment. Amb tot, ens diu sant Pau a la seva carta als Romans: *«Més encara: fins i tot en les tribulacions trobem motiu de gloriarnos, perquè sabem que la tribulació engendra paciència; la paciència, virtut provada; la virtut provada, esperança»* (Rm 5,3-4).

La **paciència**, que també és fruit de l’Esperit Sant, **manté viva l’esperança** i la consolida com a virtut i estil de vida. Per tant, aprenquem a demanar sovint la gràcia de la paciència, que és filla de l’esperança i alhora la sosté.

Comencem obrint-nos a l’Esperit Sant. Demanem la seva presència enmig nostre.

Cant: **L’Esperit del Senyor**

**L’Esperit del Senyor vindrà a vosaltres.
No tingueu por d’obrir de bat a bat
el vostre cor al seu amor. (2)**

Ell transformarà les vostres vides,
us donarà un cor per estimar;
serà foc que purifica, força en l’actuar.
Ell transformarà les vostres penes,
us sabreu fills seus ben estimats;
vostres cors obriu joiosos a la llibertat.

PELEGRINATGE ESPIRITUAL

L’esperança és la que, per dir-ho així, assenjala l’orientació, indica la direcció i la finalitat de l’existència cristiana.

L’esperança, en efecte, «és la virtut teològica per la qual desitgem [...] la vida eterna com la nostra felicitat». En virtut de l’esperança, tenim la certesa que la història de la humanitat i la de cada un de nosaltres s’orienten a l’encontre amb el Senyor de la glòria.

L’esperança cristiana consisteix precisament en això: davant la mort, on sembla que tot s’acaba, es rep la certesa que, gràcies a Crist, a la seva gràcia, que ens ha estat comunicada en el Baptisme, **«la vida no s’acaba, sinó que es transforma»** per sempre.

Fem ara un **pelegrinatge espiritual**, travessant amb esperança les cinc Portes Santes que el Papa va obrir a Roma, inaugurant així aquest Any Jubilar, amb el desig d’entrar per Crist, que és la porta veritable (cf. Jn 10,7).

*(En aquest moment es van anomenant cada una de les Portes i es fa la reflexió que es proposa a continuació amb la proclamació dels textos bíblics. Es pot projectar, en cada moment, la porta corresponent. Quan es fa la meditació es pot posar una mica de música de fons. En acabar la meditació de cada Porta, abans de passar a la següent es pot cantar: **Ubi caritas** - Taizé).*

1. PORTA SANTA DE LA BASÍLICA DE SANT PERE AL VATICÀ

Fe i universalitat

Pere és la roca sobre la que Jesús va voler edificar la seva Església i a qui va lliurar les claus del Regne del cel. La Porta Santa de Sant Pere ens recorda que la fe en Crist és el fonament de la nostra esperança i que entrar per aquesta porta vol dir confiar en l’Església, la mare i la mestra. La figura del Papa ens convida a viure la fe i la comunió eclesial.

PROCLAMACIÓ DE LA PARAULA DE DÉU. Lectura: Mt 16,18-19

«I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel».

MEDITACIÓ

Com és la meua adhesió a l’Església? Quins passos hauria de fer per tal d’expressar millor la meua comunió amb el Papa i amb l’Església universal?

(Es deixen uns moments de reflexió)

2. PORTA SANTA DE SANT JOAN DEL LATERÀ

Pertinença i comunió

Com a catedral de Roma, simbolitza la unitat de l’Església en la veritat i la unitat dels deixebles en la caritat. Travessar aquesta porta significa **renovar el nostre compromís amb la unitat i la comunió en l’Església**. Aquesta comunió en la veritat i la caritat a què som cridats, sempre és font d’esperança perquè expressa el desig complert del Senyor Jesús, «*que tots siguin un. Que estiguin en nosaltres, Pare, com vós esteu en mi i jo en vós. Així el món creurà que vós m’heu enviat*» (Jn 17,21).

La Porta Santa de Sant Joan del Laterà ens recorda que no caminem sols, sinó que som part del cos de Crist que és l’Església, poble de Déu en camí. **Som part d’una diòcesi i, en ella, som part d’una parròquia** on coneixem, preguem i celebrem la fe, vivim la comunió, i des d’on som enviats com a llevat en la massa, a anunciar Jesucrist i fer present el Regne, servint els pobres i transformant la realitat.

PROCLAMACIÓ DE LA PARAULA DE DÉU. Lectura: Ef 4,2-6

«Visqueu sempre amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l’esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l’esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot».

MEDITACIÓ

Quines crides rebo d’aquesta Paraula de Déu que acabem d’escoltar?

Conec la vida de la diòcesi i me’n sento part activa? Quins passos hauria de fer?

Soc promotor de comunió a la meua diòcesi, parròquia, equip de vida o moviment/associació? S’ha creat en mi un sentit de pertinença eclesial que em permet tenir la certesa que formo part del poble sant de Déu?

(Es deixen uns moments de reflexió)

3. PORTA SANTA DE LA BASÍLICA DE SANTA MARIA LA MAJOR

Obediència discipular i tendresa

Santa Maria la Major ens introdueix en l’**esperança maternal de Maria**, que ens condueix al seu Fill. Maria és mare de Déu i mare de l’Església, model de fe, esperança i caritat, i de totes les virtuts. Ella **ens obre a la tendresa de Déu**, manifestada en el seu amor envers tots i cada un de nosaltres. Travessar aquesta Porta és entrar a l’escola de la fe de la Mare de Déu manifestada en la seva **obediència a la Paraula de Déu** i la confiança plena en el pla diví de salvació. Maria sempre ens assenyala Crist i travessar per aquesta Porta ens recorda que la nostra esperança es fonamenta en obeir la seva Paraula amb docilitat, com a autèntics deixebles. Maria, al peu de la creu, mentre veia Jesús innocent patir i morir, encara travessada per un dolor esquincador, repetia el seu “sí”, sense perdre l’esperança i la confiança en el Senyor.

PROCLAMACIÓ DE LA PARAULA DE DÉU. Lectura: Jn 19,25-27

«Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena. Jesús veié la seva mare i, al costat d’ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare: “Mare, aquí tens el teu fill”. Després digué al deixeble: “Aquí tens la teua mare”. I d’aleshores ençà el deixeble l’acollí a casa seva».

MEDITACIÓ

Maria va viure en actitud de deixeble, oberta al projecte de Déu, seguint Jesús fins a la creu. No soc fruit de la casualitat, soc una part d’un projecte, del Pla de Salvació de Déu. En soc conscient? Intento descobrir i recolzar el pla que Déu té per a mi?

Deixo espai en la meua vida a la Divina Providència, o soc dels que volen tenir-ho tot “lligat i ben lligat”?

En aquest moment de la meua vida, quins passos he de fer per viure més en profunditat la meua fidelitat a Jesucrist?

Quin lloc ocupa Maria, la Mare de Déu, en la meua vida de deixeble de Jesús?

(Es deixen uns moments de reflexió)

4. PORTA SANTA DE LA BASÍLICA DE SANT PAU EXTRAMURS

Conversió i evangelització

El sentit de travessar la Porta Santa és deixar enrere el pecat per **viure una vida renovada en l’esperança de l’Evangeli**. Pau, en la seva conversió camí de Damasc, experimenta i viu un canvi radical que simbolitza el pas de les tenebres a la llum, de la mentida a la veritat, de l’odi a l’amor. És la vida nova que ha d’animar el pelegrí en travessar la Porta Santa. Sant Pau, apòstol dels gentils, ens ensenya que **la conversió és un pas necessari per viure l’esperança cristiana i anunciar l’Evangeli**. Travessar la Porta de Sant Pau ens compromet amb la missió evangelitzadora, portant l’esperança de Jesucrist als altres, sense por del rebuig ni de la indiferència, «*quan és oportú i quan és inoportú*», com diu sant Pau.

PROCLAMACIÓ DE LA PARAULA. Lectura: Rm 10,13-15

«Perquè “tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat”. Ara bé, si no hi creuen, com podrien invocar-lo? I si no n’han sentit parlar, com podrien creure-hi? I si ningú no els el predica, com podrien sentir-ne parlar? I si no els envien, qui el predicarà? L’Escriptura diu amb tota raó: “Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que porta la Bona Nova”.

MEDITACIÓ

Podries recordar el moment de la teva conversió? Hi va haver un moment concret o ha estat una mica gradual?

Com duc a terme l’evangelització? Com puc parlar de Jesús a qui encara no el coneix? Quines dificultats externes i internes descobreixo per dur a terme aquest anunci als altres?

(Es deixen uns moments de reflexió)

5. PORTA SANTA DE LA PRESÓ DE REBIBBIA

Dignitat i justícia

Gest profundament simbòlic i sense precedents en la tradició jubilar de l’Església Catòlica. Aquest acte subratlla el missatge central del Jubileu: **l’esperança i la misericòrdia de Déu són a l’abast de tothom**, sense cap excepció. En triar una presó, el Papa emfatitza que la gràcia divina no té límits i que aquells que viuen en situacions de privació de llibertat són destinataris de l’amor i la redempció oferts pel Crist. És un recordatori que l’esperança pot florir fins i tot en els llocs més foscos, que **sempre hi ha oportunitat per al penediment i la conversió de la vida**. Aquesta iniciativa també posa en relleu la importància de la dignitat humana i la necessitat d’una societat més justa i compassiva. En acostar-se als reclusos, el papa Francesc ens recorda que tots estem cridats a **estendre ponts i a enderrocar les barreres que ens separen**.

Sant Vicenç de Paül deia: «**Servir els pobres és, certament, servir Jesucrist**». Nosaltres hem de veure en els pobres, sigui quin sigui el tipus de pobresa, la imatge del mateix Jesucrist. Per tant, per a nosaltres, els pobres no són una figura sociològica que està a mercè de qualsevol ideologia social o política, sinó una figura teològica. «**Tot allò que fèieu a cadascun d’aquests germans meus, per petit que fos, m’ho fèieu a mi**» (Mt 25,40).

PROCLAMACIÓ DE LA PARAULA. Lectura: Mt 25,31-46

«*Quan el Fill de l’home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s’asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d’ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l’esquerra. Després el Rei dirà als de la seva dreta: “Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veieureu despullat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure’m”. Els justos li respondran: “Senyor, quan us vam veure afamat i us vam*

donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despullat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?”. El Rei els respondrà: “Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d’aquests germans meus, per petit que fos, m’ho fèieu a mi”. Després dirà als de la seva esquerra: “Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar; quan tenia set, no em donàreu beure; quan era foraster, no em vau acollir; quan em veiéreu despullat, no em vau vestir; quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar”. Ells li respondran: “Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despullat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós?”. Ell els contestarà: “Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d’aquests, per petit que fos, m’ho negàveu a mi. I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna”.

MEDITACIÓ

Em costa identificar Jesús en els pobres?

Quins tipus de pobres descobreixo al meu voltant? Quins patiments demanen la meva atenció?

En quina mesura el meu temps i recursos estan al servei dels més necessitats?

Com puc col·laborar per transformar aquest món segons els valors del Regne de Déu?

(Es deixen uns moments de reflexió)

EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM

Estem **ancorats en l’esperança de la gràcia**, que ens fa capaços de viure en Crist superant el pecat, la por i la mort. Aquesta esperança ens transporta més enllà de les proves i ens exhorta a caminar sense perdre de vista la grandesa de la meta a què hem estat cridats, el cel.

Ara, després d’haver fet aquest pelegrinatge espiritual a través de les Portes Santes, viurem un moment d’adoració.

Jesús ens ha dit: «*Jo soc la porta. Els qui entrin passant per mi se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges*» (Jn 10,9).

Ara acollirem, contemplarem i adorarem.

Cant d’adoració

(Després de l’exposició fem un moment perllongat de silenci i adoració. Després d’aquest silenci compartim els signes d’esperança que ens proposa el papa Francesc a la Butlla de convocatòria del Jubileu Spes non confundit)

SIGNES D’ESPERANÇA

El papa Francesc ens convida a reconèixer que els **signes dels temps**, que contenen l’anhel del cor humà, necessiten la presència salvífica de Déu, requereixen ser transformats en **signes d’esperança**.

*(Mentre es van enumerant cada un dels signes d’esperança, i es fa la petició corresponent, algú s’apropa amb una espelma i la posa al voltant del Santíssim en l’espai preparat per fer-ho. Després de cada petició cantem: **Kyrie Eleison** - Taizé).*

PAU PER A TOT EL MÓN (n. 8)

La tragèdia de la guerra és una de les grans vergonyes de la humanitat. Demanem al Senyor que no ens falti el compromís de la diplomàcia per dissenyar i construir amb valentia i creativitat espais de negociació orientats a una pau duradora. Que tots nosaltres treballem, cada dia, per la pau i puguem ser anomenats fills de Déu.

RECUPERAR L’ALEGRIA DE VIURE (n. 9)

Ajudeu-nos, Senyor, a ser conscients que l’obertura a la vida, amb una maternitat i paternitat responsables, és el projecte que el Creador ha inscrit en el cor i el cos dels homes i les dones, una missió que el Senyor confia als esposos i al seu amor. Ensenyeu-nos a respectar la vida en totes les etapes, i a compartir-la amb entusiasme i esperança.

SER CAPAÇOS DE TORNAR A COMENÇAR (n. 10)

Demanem per tants germans i germanes nostres que viuen en condicions de penúria. Demanem, especialment, per tots els presos perquè puguin recuperar la confiança en ells mateixos i en la societat. Que es puguin desenvolupar itineraris de reinserció a la comunitat amb el compromís concret de respectar les lleis, perquè així, puguin tornar a començar.

ATENDRÉ AMB AMOR ELS MALALTS (n. 11)

Tenir cura dels malalts és un himne a la dignitat humana. Ajudeu-nos, Senyor, a alleujar els patiments dels malalts, els que són a casa i als hospitals, que siguem per a ells presència, escolta i afecte. Demanem també per tots els familiars, els professionals de la salut, per tots els que els atenen i en tenen cura.

PRESTAR ATENCIÓ ALS JOVES (n. 12)

Que sapiguem, Senyor, pal·liar la solitud de tants nois i noies que deambulen sense un sentit clar de les seves vides i sense oportunitats de futur. Que els joves, que en ells mateixos representen l’esperança, puguin, Senyor, ser referència per a altres joves i els ajudin a fer realitat els seus somnis.

ATENCIÓ I CURA DELS MIGRANTS (n. 13)

Moltes persones deixen la seva terra buscant una vida millor per a ells i les seves famílies. Demanem al Senyor que les seves esperances no es vegin frustrades per prejudicis i menyspreus; que l’acollida, que obre els braços a cadascú per raó de la seva dignitat, vagi acompanyada de la responsabilitat, perquè a ningú no se li negui el dret a construir un futur millor.

CURA DELS ANCIANS I AVIS (n. 14)

Posem davant del Senyor la necessitat de tants avis i àvies de les nostres llars i tantes altres persones grans que viuen en solitud. Ajudeu-nos, Senyor, a valorar el tresor que són els ancians, les seves experiències de vida, la saviesa que han adquirit i les seves possibles aportacions a la societat. Que sapiguem viure l’agraïment i l’afecte cap a la nostra gent gran.

ESTAR ATENTS ALS POBRES (n. 15)

Necessitem evitar la indiferència davant del patiment dels pobres de lluny, i també dels qui passen necessitat a prop nostre. Obrim els ulls i el cor davant d’aquestes realitats. Ajudeu-nos, Senyor, a ser conscients que els béns estan destinats a tothom, que siguem generosos compartint els nostres béns, reconeixent el rostre de Crist en els germans que passen necessitat. I que a tots ells hi pugui arribar la Bona Nova de Jesucrist.

ORACIÓ CONCLUSIVA: Que tots els batejats, cada un amb el nostre propi carisma i ministeri, siguem corresponsables, perquè per la multiplicitat de signes d’esperança testimoniem la presència de Déu en el món. Per Jesucrist Senyor nostre. Amén.

PREGÀRIA DEL JUBILEU

*Pare que esteu en el cel,
que la fe que ens heu donat
en el vostre Fill Jesucrist, el nostre germà,
i la flama de la caritat
que heu infós en els nostres cors a través de l'Esperit Sant,
desvetllin en nosaltres la benaurada esperança
en la vinguda del vostre Regne.*

*Que la vostra gràcia ens transformi
en sembradors de les llavors de l'Evangelí
que fermentin la humanitat i la creació,
tot esperant confiadament el cel nou i la terra nova
quan, vençudes les forces del mal,
es manifesti per sempre la vostra glòria.*

*Que la gràcia del Jubileu
revifi en nosaltres, Pelegrins d'Esperança,
l'anhel pels béns eterns i vessi sobre tot el món
la joia i la pau del nostre Redemptor.
A vós, Déu beneït per sempre,
sigui donada la lloança i la glòria
pels segles dels segles.
Amén.*

BENEDICCIÓ I RESERVA DEL SANTÍSSIM – Cant

(Feta la reserva del Santíssim, el que presideix la celebració diu el que segueix)

COMIAT

Deixem-nos atreure, des d'ara, per l'esperança i deixem que a través nostre sigui contagiosa per a tots aquells que la desitgen. Que la nostra vida els pugui dir: «*Espera en el Senyor! Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! Espera en el Senyor!*» (Sl 27,14). Que la força d'aquesta esperança pugui satisfer el nostre present en l'espera confiada de la vinguda de nostre Senyor Jesucrist, a qui sigui donada la lloança i la glòria ara i per tots els segles. Amén.

Cant final

Himne del Jubileu - Pelegrins d'esperança

**Flama viva, esperança nostra.
Que aquest cant arribi a Vós.
Vós sou font de vida infinita.
En la ruta confiem en Vós.**

Tots els pobles i totes les llengües
troben llum en la vostra Paraula.
Fills i filles, fràgils i dispersos,
són acollits pel vostre Fill estimat.

El Senyor és un Déu de tendresa.
L'alba naixent i un nou dia ens espera:
un cel nou i una terra nova
ja són aquí, ens remou l'Esperit.

Alça't! Mou-te! Molt de camí queda,
pas ferm, avant, Déu surt a l'encontre.
Mira el Fill, camina entremig nostre,
s'ha fet home, Ell ens mostra el camí.